REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Bjelovar, Josipa Jelačića 3

Pr-67/2025-38

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E NJ E

i

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, po sucu Sanjinu Miloševiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Biljane Novoselac OIB:60817064193 iz Stanića kbr. 48, Bjelovar, zastupane po punomoćniku Domagoju Kovaču, odvjetniku u Zagrebu, Palmotićeva 50, protiv tuženika Doma za starije osobe Bjelovar OIB:85517262565, Vlahe Paljetka 1, Bjelovar, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Mladiniću, odvjetniku Zajedničkog odvjetničkog ureda Zlatke Gregurića, Tatjane Figač Gregurić i Hrvoja Mladinića sa sjedištem u Bjelovaru, Mihanovićeva 15 b, a uz sudjelovanje umješača na strani tuženika Wiener osiguranje Vienna insurance group d.d. OIB:52848403362, Zagreb, Slovenska 24, zastupanog po punomoćniku Dinku Rebroviću, odvjetniku u Zagrebu, II Barilovićka 7, radi naknade štete, nakon održane i zaključene glavne, javne rasprave dana 01. listopada 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja, zamjenice punomoćnika tuženika i punomoćnika umješača na strani tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu: ZPP), dana 29. listopada 2026. godine,

r i j e š i o j e

Dopušta se pravnoj osobi Wiener osiguranje Vienna insurance group d.d. OIB:52848403362, Zagreb, Slovenska 24, da sudjeluje u ovom postupku u svojstvu umješača na strani tuženika.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Dom za starije osobe Bjelovar OIB: 85517262565, Vlahe Paljetka 1, Bjelovar, da tužiteljici Biljani Novoselac, OIB: 6017064193 iz Stanića 48, Bjelovar, na ime naknade štete isplati ukupan iznos od 1.513,15 Eura zajedno sa zateznom kamatom koja se određuje u smislu čl. 29.st.2. Zakona o obveznim odnosima, tekućom:
- na iznos od 345,28 Eura, od dana 29. listopada 2026. godine, pa sve do isplate,
- na iznos od 1.167,87 Eura, od dana 18. srpnja 2025. godine, pa sve do isplate, a sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva tužiteljice u vezi naknade štete, preko ukupno dosuđenog iznosa od 1.513,15 Eura, do početnom tužbom i tužbenim zahtjevom zatraženog iznosa od 7.000,00 Eura, odnosno u vezi isplate iznosa od 5.486,85 Eura, zajedno sa zatraženom zateznom kamatom na taj iznos.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi razmjeran dio parničnih troškova u iznosu od 664,00 Eura, sa zateznom kamatom na taj iznos tekućom od 29. listopada 2026. godine, pa sve do isplate, koja se određuje u smislu čl. 29.st.2. Zakona o obveznim odnosima, a sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice u vezi naknade parničnih troškova preko dosuđenog iznosa od 664,00 Eura, do zatraženog iznosa od 2.962,50 Eura, odnosno u vezi isplate iznosa od 2.298,50 Eura, zajedno sa zatraženom zateznom kamatom na taj iznos.

V. Odbijaju se kao neosnovani zahtjevi tuženika i umješača na strani tuženika, za naknadu parničnih troškova u iznosima od 1.875,00 Eura i 500,00 Eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je protiv tuženika, podnijela tužbu, podneskom od 17. srpnja 2025. godine, kojom je u historijatu tužbe, samo sa četiri rečenice obrazložila svoj tužbeni zahtjev, istaknut radi naknade štete u ukupnom iznosu od 7.000,00 Eura, sa zatraženom zateznom kamatom.

2. U skromno sročenoj tužbi je navela da je dana 20. studenog 2023. godine, ozlijeđena na radu u vremenu između 09:00 sati i 09:59 sati na lokaciji tuženika, na način da se prilikom kretanja iz prostorije ručne obrade hrane u prostor tehničke obrade hrane poskliznula i izgubila ravnotežu, te zadobila ozljedu opisanu dijagnozama šifre prema MKB-10 klasifikaciji: S.52., odnosno S62 (prijelom u području ručnog zgloba i šake), time da je HZZO, Područna služba u Bjelovaru, tužiteljici dana 07. veljače 2024. godine, navedenu ozljedu priznao kao ozljedu na radu. Tužiteljica tvrdi da je zbog zadobivenih ozljeda trpjela fizičke boli i strah, kao i duševne boli zbog smanjenja životne aktivnosti i naruženosti, te ističe da joj je bila potrebna tuđe pomoć i njega u

ukupnom opsegu od 100 sati. Nadalje, tužiteljica smatra da joj je zbog nastalih ozljeda povrijeđeno pravo osobnosti, pa potražuje pravičnu novčanu naknadu za fizičke bolove od 1.500,00 Eura, za strah od 1.500,00 Eura, za smanjenje životne aktivnosti od 2.500,00 Eura, za naruženje od 1.000,00 Eura i za tuđu pomoć i njegu od 500,00 Eura.

3. Shodno tome, tužbenim zahtjevom je zatražila da joj tuženik isplati ukupan iznos od 7.000,00 Eura u vezi nakande štete, sa zateznima kamatama (koje sporedno potraživanje, tužiteljica posredstvom punomoćnika u osobi odvjetnika, naziva „zakonska zatezna kamata“, iako taj termin ne sadrži čl. 29. Zakona o obveznim odnosima, koji se primjenjuje kod dosude zatezne kamate, te iako je još prije dvoznamenkastog broja godina, bilo aktualno i u skladu sa zakonom primjenjivo sporedno potraživanje pod nazivom „zakonska zatezna kamata“, dok je sada u skladu sa zakonom, aktualno isključivo sporedno potraživanje koje se zove samo „zatezna kamata“ – opaska suca).

4. Podneskom od 10. listopada 2025. godine, nakon što se tuženik upustio već u raspravljanje i podneskom od 01. listopada 2025. godine (odgovorom na tužbu), osporio tužbeni zahtjev tužiteljice, tužiteljica je samo u jednoj rečenici povukla tužbu za iznos od 370,00 Eura, ostavši kod preostalog zahtjeva u iznosu od 6.630,00 Eura, bez ikakvog obrazloženja, pa čak i bez navođenja po kojem to osnovu ili utuženom kriteriju povlači za taj iznos tužbu. Također, očitujući se o tuženikovom odgovoru na tužbu, podneskom od 01. listopada 2025. godine, tužiteljica je naglasila da je odlukom nadležnog upravnog tijela (HZZO) već utvrđeno da je spornu ozljedu pretrpjela na radu, te da je sud vezan pravomoćnom odlukom donesenom u upravnom postupku u vezi te činjenice da je do ozljede tužiteljice došlo na radu. Također, ponovo je istakla da se u kritičnom trenutku poskliznula i izgubila ravnotežu, te zadobila prijelom u području ručnog zgloba i šake, a činjenica da je tuženik u kritično vrijeme imao sklopljen ugovor o osiguranju od odgovornosti, ne znači ujedno da tuženik nije pasivno legitimiran za ovu parnicu, te je ukazano da se odgovornost poslodavca za štetu uzrokovanu radniku temelji na čl. 111. Zakona o radu i Zakonu o obveznim odnosima.

5. Obzirom da je uz tužbu, tužiteljica propustila dostaviti svu svoju raspoloživu medicinsku dokumentaciju, a imajući u vidu i da je samo u jednoj rečenici povukla tužbu, bez obrazloženja, odnosno da tužba nije ni sadržavala sve potrebne dokazne prijedloge, sukladno čl. 219. ZPP, tužiteljica je na prvom pripremnom ročištu bila pozvana da dopuni tužbu, odnosno dokazne prijedloge. Podneskom od 20. listopada 2025. godine, tužiteljica je dostavila svu svoju raspoloživu medicinsku dokumentaciju u vezi svog liječenja koju posjeduje, te je dopunila dokazne prijedloge, ali i konkretizirala svoj zahtjev na isplatu iznosa od 6.630,00 Eura, po pojedinim osnovama ili kriterijima, pojasnivši da u vezi fizičkih bolova potražuje iznos od 1.426,00 Eura, da istu svotu od 1.426,00 Eura, potražuje po kriteriju straha, da 2.426,00 Eura, potražuje zbog smanjenja životne aktivnosti, da 926,00 Eura, potražuje zbog naruženja, a 426,00 Eura, zbog tuđe pomoći i njege.

6. Napokon, nakon izvedenog dokaza medicinskim vještačenjem po vještaku Borisu Kirinu, tužiteljica je podneskom od 08. srpnja 2026. godine, istakla svoj konačni novčani zahtjev u vezi naknade štete u ukupnom iznosu od 1.567,87 Eura, sa

zateznom kamatom (koju odvjetnik tužiteljice još uvijek tretira kao „zakonsku zateznu kamatu“).

7. U pisanom odgovoru na tužbu (list 11-12), tuženik se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, time da je napomenuo kako se tužiteljica nije obratila tuženiku u mirnom postupku, prije podnošenja tužbe, pa tuženik smatra tužbu tužiteljice preuranjenom i predlaže da ju se odbaci. Ujedno je tuženik naveo kako tužiteljica nije niti pokušala saznati od tuženika, ima li isti policu osiguranja od odgovornosti, temeljem koje bi se izravno mogla obratiti osiguravatelju tuženika. Kako je tuženik naveo da je imao ugovorenu policu osiguranja od odgovornosti, kod u uvodu ove odluke navedenog umješača u vrijeme štetnog događaja, tuženik je predložio da se o ovoj parnici obavijesti taj umješač, osporivši svoju pasivnu legitimaciju jer smatra da bi to osiguravajuće društvo tebalo biti tuženik u ovoj parnici.

8. Tuženik je osporio pravnu osnovu (ne navodeći za to uopće neke konkretne razloge, osim navedenog prigovora psivne legitimacije) i visinu tužbenog zahtjeva, no nije osporavao nastanak štetnog događaja. Ukazao je da je uz tužbu, tužiteljica dostavila samo 2 medicinska nalaza, te da je nejasno temeljem koje to medicinske dokumentacije potražuje isplatu početno utuženog iznosa od 7.000,00 Eura.

9. Tuženik je samo napomenuo da je u medicinskom nalazu priloženom tužbi, datiranom sa 20. studenim 2023. godine, istaknuto „…vidi se transparentna linija sa zonom skreloze, eventualno može odgovarati frakturi bez pomaka ili ranijoj kroničnoj promjeni…“, bez da je potom ukazao zbog čega to ističe i koja je poanta tog citiranog navoda, odnosno na što to po tuženiku upućuje. Naime, tuženik tek dvije rečenice kasnije navodi da je sporno je li ozljeda ramena i desne podlaktice zadobivena u štetnom događaju ili je u vezi sa ranijim ozljedama tužiteljice, prije štetnog događaja. No, čak i da je zadobivena u štetnom događaju, obzirom na priloženu dokumentaciju uz tužbu bi se moglo raditi o naknadi štete do visine od 1.000,00 Eura.

10. Nadalje, tuženik je također ukazao da je u izjavi o štetnom događaju, koju je tužiteljica dala poslodavcu, navedeno kako se, bez bilo kakvog štetnog utjecaja radne okoline, jednostavno poskliznula i pala, bez da je potom tuženik ukazao na konkretan način, zbog čega to uopće tvrdi i što po tuženiku predstavlja taj navod tužiteljice (ovdje svakako nije bio istaknut neki konkretni prigovor tuženika, koji ga može osloboditi odgovornosti radniku za štetu koju je ovaj pretrpio na radu, premda je po uvjerenju suda trabao i morao biti istaknut, ukoliko tuženik na bilo kakav konkretan način želi ukazati da je isključivo tužiteljica odgovorna za štetu koja joj je nastala ili da je istoj barem doprinijela). Tuženik se usprotivio i zatraženom tijeku kamata, navodeći da je zatražena kamata od podnošenja tužbe, iako zatezne kamate na naknadu imovinske štete po osnovi tuđe pomoći i njege, teku od presuđenja.

11. Nakon djelomičnog povlačenja tužbe za iznos od 370,00 Eura (podneskom od 10. listopada 2025. godine), ali i za iznos od 5.062,13 Eura (podneskom od 08. srpnja 2026. godine), tuženik se u oba slučaja protivio povlačenju tužbe tužiteljice i to podnescima od 23. listopada 2025. godine, ali i 17. srpnja 2026. godine, time da se ovom drugom povlačenju tužbe tužiteljice (kada je bio istaknut konačni zahtjev, na isplatu iznosa od 1.567,87 Eura), protivio i umješač na strani tuženika, podneskom od

27. srpnja 2026. godine, koji umješač se inače pridružio tuženikovom osporavanju tužbenog zahtjeva tužiteljice.

12. Radi razrješenja spornih odlučnih činjenica izvedeni su dokazi uvidom u medicinsku dokumentaciju tužiteljice (list 3, 51-58), prijavu o ozljedi na radu (list 5-8), policu osiguranja od odgovornosti (list 14), izjavu o ozljedi na radu od 20.11.2023.g. (list 16 spisa), te su saslušani svjedokinja Marina Posavec (list 63-64), svjedok Željko Krištić (list 64-65), tužiteljica (list 65-67) u svojstvu stranke, kao i ravnateljica tuženika Irena Brezak Fijala (list 67-68), a izveden je dokaz i uvidom u zdravstveni karton tužiteljice (list 80 spisa), kao i medicinskim vještačenjem tužiteljice, odnosno uvidom u pisani nalaz i mišljenje medicinskog vještaka dr.sc., Borisa Kirina, dr. med., spec. ortopedu i subspecijalisti traumatologije lokomotornog sustava od 29. lipnja 2026. godine (list 87-90).

13. Izvedeni dokazi su ocijenjeni u smislu čl. 8. ZPP.

14. Konačni tužbeni zahtjev tužiteljice je ocijenjen samo djelomično osnovanim.

15. Kako je tužiteljica, nakon prethodnog upuštanja u raspravljanje tuženika (koji je osporio tužbeni zahtjhev) u dva navedena navrata, djelomično povukla tužbu, prvo potražujući isplatu u iznosu od 6.630,00 Eura, a potom u iznosu od 1.567,87 Eura (konačni zahtjev), kojim povlačenjima tužbe se tuženik usprotivio, a na što ima pravo u smislu čl. 193. ZPP, nije donesena procesna odluka kojom se utvrđuje da je tužba djelomično povučena u vezi preostalog iznosa koji je početno bio utužen jer se tužba može povući, bez pristanka tuženika u smislu čl. 193.st.1. ZPP, samo prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, a tuženik se upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, dostavljanjem odgovora na tužbu, dakle, prije nego li je tuženik u prvom navratu tužbu povukao za iznos od 370,00 Eura. Naime, vezano za taj povučeni zahtjev je u ovom postupku donesena meritorna odluka kojom se odbija, kao neosnovan povučeni zahtjev tužiteljice u početno utuženom iznosu do dosuđene svote, obzirom da tuženik nije pristao na povlačenje tužbe.

16. Da je kojim slučajem, tuženik u smislu čl. 193.st.2. ZPP, pristao na povlačenje tužbe (što mu nikako ne bi bilo u interesu, makar u vezi donošenja odluke o parničnom trošku), tek onda bi se procesnom odlukom, uopće moglo utvrditi da je tužba tužiteljice bila djelomično povučena i to u dva navrata u ovome predmetu, za navedene novčane iznose u vezi kojih je tužiteljica, posredstvom punomoćnika u osobi odvjetnika, djelomično povlačila tužbu u ovoj pravnoj stvari.

17. Obzirom da u pravnom smislu, na nivou osoba pravne struke, ne bi trebalo biti sporno, da se u situaciji kada početno podnesenom tužbom tužitelj predlaže da mu se nadoknadi šteta u iznosu od 7.000,00 Eura, pa potom u dva navrata, tijekom istog parničnog postupka, prvo tužbeni zahtjev istakne u vezi isplate iznosa od 6.630,00 Eura, a potom u vezi isplate iznosa od 1.567,87 Eura (kako što je to tužiteljica učinila u ovoj parnici, posredstvom svog punomoćnika u osobi odvjetnika), nedvojbeno radi o djelomičnom povlačenju tužbe od strane tužitelja, za dio ranije utuženog novčanog iznosa (a uostalom u tom smislu postoji, javno objavljeno i pravno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ali i niz sudskih odluka, na nivou čak trostupanjskog

sudovanja), laička kvalifikacija istaknuta u podnesku tužiteljice od 22. rujna 2026. godine, koju potpisuje njezin odvjetnik, o tome da tužiteljica „nije djelomično povukla tužbu već je precizirala tužbeni zahtjev u skladu s činjenicama iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka“, te da stoga tužiteljica: „…smatra da nisu ispunjene pretpostavke iz članka 193. stavka 2. ZPP-a“, ne samo da nema baš nikakvog uporišta u ZPP, nego nema uporišta niti u sudskoj praksi, pa ju sud nije ocijenio opravdanom i pravno argumentiranom.

18. Obzirom da tijekom ove parnice nije donesena procesna odluka o dopuštanju umješaču navedenom u uvodu ove odluke, da sudjeluje u ovoj parnici na strani tuženika, iako je taj umješač (navedeno osiguravajuće društvo) još podneskom od 04. studenog 2025. godine, dao izjavu o stuapanju u ovu parnicu na strani tuženika u smislu čl. 206.st. 3. ZPP (što je i sam tuženik prethodno predložio, neosnovano smatrajući čak da bi umjesto tuženika, trebao u ovoj parnici sudjelovati navedeni osiguravatelj tuženika u kritičnom razdoblju), a o čemu su obje stranke obaviještene u smislu čl. 206.st.4. ZPP, dopisom od 08. studenog 2025. godine (list 77 spisa), te se nisu očitovale u dodijeljenom roku od 8 dana u smislu čl. 207.st.1. ZPP o tom prijedlogu umješača, valjalo je uvodno donesenim rješenjem dopustiti navedenoj pravnoj osobi da sudjeluje u ovoj parnici u svojstvu umješača na strani tuženika. Naime, ta odluka je donesena jer iz materijalnog dokaza kojeg je tuženik dostavio sudu u prilogu svog pisanog odgovora na tužbu (polica osiguranja od odgovornosti broj: 1307-00066444 – list 14 spisa), doista proizlazi (a što je uostalom i potvrdio navedeni umješač Wiener osiguranje Vienna insurance group d.d. Zagreb), da je na dan štetnog događaja, kada je ozlijeđena tužiteljica na radnom mjestu kod tuženika, tuženik bio osiguran policom osiguranja od odgovornosti upravo kod tog osiguravajućeg društva, pa je zbog toga posve jasno kako i navedeni umješač na strani tuženika ima pravni interes da u ovoj parnici koja je u tijeku između stranka, upravo tuženik uspije.

19. Nakon što je na ovaj način obrazložena predmetna odluka donesena u formi rješenja istaknuta u izreci na prvoj stranici, valja istaći da između stranaka nije bilo u ovoj parnici uopće sporno da je tužiteljica na dan nastanka štetnog događaja bila zaposlenica tuženika, te da se dana 20. studenog 2023. godine, tužiteljica prilikom obavljanja radnih zadataka na radnom mjestu kod tuženika, poskliznula i pala.

20. Ono što je bilo sporno između stranaka jest da li je osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice i to kako u pogledu pravne osnove, tako i u pogledu visine, a u okviru toga, da li je tuženik uopće pasivno legitimiran za ovu parnicu, obzirom da je bio navedenog dana osiguran od odgovornosti kod osiguravajućeg društva Wiener osiguranje Vienna insurance group d.d. Zagreb, a ako je pasivno tuženik ipak legitimiran, da li su ozljede koje je tužiteljica prijavila liječniku da ih je pretrpjela u navedenom štettnom događaju na poslu, dana 20. studenog 2023. godine, doista posljedica baš tog štetnog događja (poskliznuća i pada tužiteljice na radnom mjestu) ili su u vezi (bar neka od ozljeda) sa nekim ranijim događajem, odnosno predstavljaju ozljede od ranije, prije štetnog događaja koji se zbio dana 20. studenog 2023. godine, na radnom mjestu tužiteljice, kada se poskliznula i pala.

21. Prigovor tuženika kojim je osporio svoju pasivnu legitimaciju za ovu parnicu, zbog činjenice da je na dan 20. studenog 2023. godine, tuženik bio osiguran od

odgovornosti za štetu, kod navedenog osiguravajućeg društva (kojem je sud predmetnim rješenjem dopustio da sudjeluje u ovoj parnici u svojstvu umješača na strani tuženika), nije bio osnovan jer iako je doista utvrđeno u ovome predmetu, da je tuženik navedenog dana bio osiguran od odgovornosti za štetu, kod navedene pravne osobe, slobodna je stranačka dispozicije svake oštećene osobe, pa tako i tužiteljice u ovom slučaju, da sama izabere, hoće li svoju tužbu za naknadu štete uopće podnijeti samo protiv osiguravatelja ili osiguravajućeg društva svog poslodavca ili će ju podnijeti isključivo protiv svog poslodavca (što je tužiteljica i učinila, sasvim opravdano), temeljem Zakona o radu i Zakona o obveznim odnosima ili će eventualno svoju tužbu za naknadu štete usmjeriti i podnijeti i protiv svog poslodavca i protiv osiguravatelja poslodavca, kao suparničara.

22. Nadalje, okolnost što se tužiteljica nije obratila tuženiku prije podnošenja tužbe, sa zahtjevom za mirno rješenje spora, a sukladno čl. 4.st.1. a)., te Zakonu o mirnom rješavanju sporova (N.N.br. 67/2023), a što tuženik još od odgovora na tužbu smatra da je bila dužna učiniti (pa čak predlaže, posve neosnovano da se zbog toga tužba tužiteljice odbaci, kao preuranjena), predstavlja neosnovano pravno stajalište tuženika, posredstvom punomoćnika u osobi odvjetnika, a da je tome tako, direktno proizlazi iz sadržaja čl. 9.st.1., navedenog Zakona o mirnom rješavanju sporova, koji obvezu ili dužnost stranke, prije pokretanja parnice za naknadu štete vezanu za pokušaj rješenja spora mirnim putem, ne veže za postupke radi naknade štete iz radnog odnosa jer ta odredba upućuje na navedenu dužnost „osim postupaka radi naknade štete iz radnog odnosa“. Zbog sadržaja navedenog čl. 9.st.1. Zakonu o mirnom rješavanju sporova (N.N.br. 67/2023), bio je neosnovan predmetni prijedlog tuženika istaknut u odgovoru na tužbu u vezi odbacivanja tužbe, kao preuranjene jer tužba tužiteljice nije bila preuranjena, ni po čemu, a pogotovo ne s obzirom na pogrešnu tvrdnju tuženika vezanu za nekakvu obvezu tužiteljice, da mu se obrati sa zahtjevom za mirno rješenje spora i pogotovo ne zbog nekakvog podnošenja tužbe, za trajanja liječenja tužiteljice jer iz nalaza i mišljenja predmetnog medicinskog vještaka jasno proizlazi da je liječenje tužiteljice bilo dovršeno prije nego li je tužiteljica podnijela predmetnu tužbu sudu.

23. Nakon što su na opisani način apsolvirani kao neosnovani istaknuti prigovori tuženika u vezi predloženog odbacivanja tužbe, ali i u vezi promašene pasivne legitimacije, valjalo se posvetiti obrazloženju donošenja ove meritorne odluke.

24. Prije ocijene okolnosti konkretnog slučaja, valja ponovo naglasiti ono istaknuto u točci 10., ovog obrazloženja da tuženik u odgovoru na tužbu, niti tijekom prethodnog postupka, a također niti do zaključenja glavne rasprave, nije uopće istakao konkretni prigovor koji bi se odnosio bilo na podijeljenu odgovornost (odnosno na činjenicu da je tužiteljica, svojom nepažnjom kada se poskliznula, doprinijela štetnom događaju i da za taj njezin doprinos treba umanjiti njezin odštetni zahtjev, ukoliko sud isti ocijeni pravno osnovanim) ili na isključivu odgovornost tužiteljice za nastanak štetnog događaja, kojim bi tuženik primjerice ukazao ili mogao ukazati da je o tome razmišljao prilikom sastavljanja odgovora na tužbu, da je tužiteljica zapravo svojom krivnjom, odnosno neopreznim poskliznućem na radnom mjestu, prouzročila sama sebi štetu, koju tuženik kao poslodavac, ne samo da nije mogao predvidjeti, već nije mogao posljedice poskliznuća tužiteljice niti izbjeći, niti ukloniti (naravno, ovo sve u kontekstu

činjenice da tužiteljica u historijatu tužbe nije niti tvrdila da se poskliznula na nekakvom mokrom ili vlažnom tlu na mjestu rada ili da se primjerice poskliznula zbog nedostatka adekvatne radne obuće, koju joj poslodavac niti na njezin izričiti zahtjev nije pravovremeno dao, pa je morala koristiti svoju obuću na radnom mjestu).

25. Naime, kako je tužbeni zahtjev tužiteljice bio utemeljen na čl. 111.st.1. Zakona o radu u vezi odredaba Zakona o obveznim odnosima (što proizlazi iz činjeničnog supstrata predmetne tužbe, ali i izričitog navoda tužiteljice istaknutog u podnesku od 01. listopada 2025. godine), dakle u situaciji kada postoji objektivna odgovornost poslodavca za štetu radniku koja se radniku dogodila na mjestu rada, kod poslodavca, pravno je posve jasno i izvjesno kako tuženik u ovoj parnici treba dokazati razloge za oslobođenje od odgovornosti. Na tu činjenicu ukazuje i mnogobrojna sudska praksa (samo primjerice u vidu odluke Vrhovnog suda broj Rev – x-151/08 od 15. travnja 2009. godine).

26. Obzirom da je i Zakonom o zaštiti na radu (čl.25.st.1.), propisano slijedeće: „Ozljeda na radu i profesionalna bolest koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca smatra se da potječe od rada i poslodavac za nju odgovara po načelu objektivne odgovornosti“, te da stavak 2., istoga članka propisuje: „Poslodavac može biti oslobođen odgovornosti ili se njegova odgovornost može umanjiti ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu“, posve je jasno da je u ovoj parnici upravo tuženik trebao u smislu čl. 299.st.1. ZPP, prvo u odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu, iznijeti određene činjenice zbog kojih eventualno smatra da je tužiteljica za štetni događaj isključivo odgovorna ili da je barem doprinijela štetnom događaju, pa potom pokušati te iznesene činjenice dokazati jer u suprotnom postoje određeni limiti ili zapreke za iznošenje određenih činjenica u daljnjem tijeku postupka u smislu čl. 299.st.2. i 3. ZPP, ali i u smislu čl. 299.a. ZPP, a ovaj sud iz samog osporavanja pravne osnove tužbenog zahtjeva tužiteljice (bez izričitog od strane tuženika, isticanja prigovora podijeljene ili isključive odgovornosti tužiteljice za nastanak štete) u kontekstu već ranije predloženog odbacivanja tužbe, ali i osporavanja pasivne legitimacije tuženika, ne može sam izvoditi zaključke o sadržaju tuženikovog u tom dijelu neodređenog osporavanja pravne osnove tužbenog zahtjeva tužiteljice, pogotovo sud ne može sam smatrati da je tuženik izričito istakao prigovor isključive odgovornosti tužiteljice za nastanak štete ili barem prigovor da je tužiteljica doprinijela štetnom događaju, svojim neopreznim poskliznućem na radnom mjestu.

27. Da je tome tako, odnosno da poslodavac koji tijekom parničnog postupka nije isticao prigovore koji ga mogu osloboditi od odgovornosti (pri tome se ne misli na prigovor promašene pasivne legitimacije ili na prigovor nedopuštenosti ili preuranjenosti tužbe – opaska suca), odgovara radniku za štetu koju je ovaj pretrpio na radu primjenom općih propisa obveznog prava po načelu objektivne odgovornosti, direktno upućuje i sudska praksa (između mnogobrojne i odluka Vrhovnog suda broj Revr-582/07 od 15. listopada 2008. godine).

28. Kako iz iskaza saslušanih osoba (posrednih svjedoka Marine Posavec i Željka Krištića, koji nisu bili neposredni očevici štetnog događaja, ali i iskaza tužiteljice) jasno

proizlazi da je do pada tužiteljice došlo, navedenog kritičnog dana, na mjestu rada, kod tuženika (u vrijeme kada je tužiteljica iz prostorije u kojoj je radila sa Marinom Posavec, krenula po jednu tepsiju u drugu prostoriju, te se na tom putu do te druge prostorije poskliznula i pala), a tužiteljica je opisala što joj je u vezi tog pada kasnije dijagnosticirano u bjelovarskoj bolnici, te na te činjenice upućuje jasno i medicinska dokumentacija tužiteljice i predmetni nalaz i mišljenje medicinskog vještaka, a nadležno upravno tijelo (HZZO) je tužiteljici službeno priznalo za navedeni opisani događaj od 20. studenog 2023. godine, ozljedu na radu, sud utvrđuje da je tijekom ove parnice tužiteljica dokazala i da je dana 20. studenog 2023. godine, pretrpjela ozljedu na radu, kao zaposlenica tuženika, koja joj je priznata kao takva od strane nadležnog upravnog tijela, ali i da te njezine ozljede koje su medicinski i objektivno (a ne samo subjektivno) dijagnosticirane u medicinskoj dokumentaciji tužiteljice, nisu posljedica nekog događaja od ranije (prigovor tuženika, istaknut u odgovoru na tužbu u tom smislu je bio neosnovan), već predstavljaju isključivu posljedicu štetnog događaja koji se zbio dana 20. studenog 2023. godine, kada je tužiteljica pala i kada je prilikom pada, udarila u jedan stol koji se nalazio na tom mjestu, te je očito rukom zahvatila rub stola, što je prouzročilo lom kosti u ruci tužiteljice (kako je to uostalom i sama opisala prilikom saslušanja na raspravi održanoj dana 04. studenog 2025. godine).

29. Imajući uvidu da je tuženik u ovom slučaju, kao poslodavac tužiteljice, objektivno odgovoran za naknadu štete tužiteljici, ne samo u smislu navedenog Zakona o zaštiti na radu, nego i u smislu čl. 111.st.1. Zakona o radu, odnosno Zakona o obveznim odnosima, da je tužiteljica tijekom ove parnice dokazala postojanje uzročno-posljedične veze između nastalih ozljeda koje je pretrpjela na radu i štete koja joj je uslijed tih ozljeda pričinjena (na tu činjenicu upućuje sadržaj pisanog nalaza i mišljenja vještaka Borisa Kirina, uz medicinsku dokumentaciju tužiteljice i personalne dokaze koji su bili izvedeni u ovoj parnici), a tuženik ni u odgovoru na tužbu, niti na pripremnom ročištu, dakle niti u fazi prethodnog postupka, nije istakao izričiti prigovor isključive odgovornosti tužiteljice za nastalu štetu ili barem prigovor podijeljene odgovornosti, sud smatra da je pravno osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice vezan za naknadu štete, imajući u vidu da posljedice štetnog događaja koje proizlaze iz vještačkog nalaza i mišljenja, opravdavaju dosudu pravične naknade, ali i zahtjev u vezi naknade imovinske štete.

30. Prije obrazloženja visine dosuđenog novčanog iznosa tužiteljici, na ime naknade štete, valja naglasiti kako tužiteljica nije u historijatu tužbe, ali niti u fazi prethodnog postupka, uopće ukazivala na nekakvu neadekvatnu obuću (kao razlog poskliznuća) ili na nedostatak posebnih radnih cipela ili šlapa koje joj poslodavac nije dao na korištenje, premda ga je to tražila posredstvom tadašnje ravnateljice tuženika, tvrdeći da su joj se raspale radne šlape (te iznesene činjenice od strane tužiteljice, tek u fazi glavne rasprave i tek prilikom saslušanja tužiteljice u svojstvu stranke, stoga nisu niti bitne i sud ih je morao zanemariti ili „ne uzeti u obzir“ u smislu ZPP, te bi se njihova istinitost mogla procjenjivati isključivo po principu „rekla – kazala“, odnosno uvjerljivosti usmenih iskaza nekih osoba, bez materijalnih dokaza, čak i da su iste bile iznesene u historijatu tužbe ili tijekom ovog postupka u fazi u kojoj je bilo dopušteno da se iznesu, ali bi se tada i tuženik u vezi takvih činjenica, da su pravovremeno bile iznesene, pravovremeno mogao pripremiti u fazi prethodnog postupka i očitovati o njima u pisanom podnesku, pa tako i eventualno pokušati dokazati suprotno). Upravo to

utvrđenje suda, da je tužiteljica propustila u fazi prethodnog postupka bilo što tvrditi o tome da je imala kritičnog dana oštećene ili raspadnute radne šlape zadužene od poslodavaca, pa da je koristila toga dana šlape koje je kupila sama sebi od svojih novčanih sredstava u situaciji kada je pokazala bivšoj ravnateljici tuženika, Saneli Mlatilik, raspadnute zadužene po poslodavcu šlape na jednom od sastanaka, na što joj je ova navodno rekla „da trenutno nema novčanih sredstva za kupnju nove radne obuče“, ponukalo je predmetnog suca da odbije dokazni prijedlog za saslušanjem svjedokinje Sanele Mlatilik (na raspravi održanoj dana 04. studenog 2025. godine) na okolnost navoda iznesenih tek u fazi glavne rasprave vezanih za radnu obuću tužiteljice.

31. Naime, da je tužiteljica u historijatu tužbe, kada je bilo nužno da iznese sve bitne činjenice na temelju kojih opravdava ili pokušava dokazati osnovanost svog novčanog zahtjeva, iznosile te tvrdnje u vezi svoje radne obuće, sud bi svakako saslušavao navedenu bivšu ravnateljicu u ovoj parnici na te predložene okolnosti u svojstvu svjedoka, no kako je sud dužan voditi računa o procesnim odredbama i primijeniti ponekad striktno odredbu čl. 299. st.2. i 3. ZPP, sud nije uopće uzeo u obzir te činjenice iznesene tek u fazi glavne rasprave jer da ih je uzeo u obzir, direktno bi postupio suprotno tim procesnim odredbama, a ujedno bi onemogućio tuženika da se uopće pravovremeno u fazi prethodnog postupka, ukoliko ne već u odgovoru na tužbu očituje o tim činjenicama vezanim za radnu obuću tužiteljice.

32. Tužiteljica koja je tek prilikom saslušanja u svojstvu stranke tvrdila da je u kritičnom trenutku kada je pala jer se „jednostavno poskliznula“ i ozlijedila, imala položene propise u vezi zaštite na radu, te da je bila osposobljena za rad na siguran način (njezin odvjetnik uz tužbu nije dostavio čak niti te materijalne dokaze vezane za osposobljenost za rad na siguran način, niti je predložio da se pribave od tuženika, pa je i u vezi te činjenice bilo propušteno da se pravovremeno iznesu određene tvrdnje u ovome predmetu – opaska suca), a što tuženik nije osporio niti nakon saslušanja tužiteljice, niti je na konkretan način tijekom ovog postupka prigovorio isključivoj odgovornosti tužiteljice ili barem podijeljenoj odgovornosti za nastanak štetnog događaja, dokazala je dakle u ovoj parnici, da je njezin tužbeni zahtjev pravno osnovan i da je do štete došlo na njezinom radnom mjestu, te da je za tu naknadu štete tužiteljici po principu objektivne odgovornosti, odgovoran upravo tuženik u svojstvu njezinog poslodavca. Ako ova presuda postane pravomoćna, pitanje regresne odgovornosti tuženiku od strane umješača na strani tuženika će biti riješeno između te dvije pravne osobe, a što nema nikakve veze sa tužiteljicom.

33. Iz iskaza tužiteljice vezano za pravne posljedice štetnog događaja, proizlazi da je utvrđeno kako joj je pukla kost u zglobu desne ruke u štetnom događaju, te se ta ozljeda nije tretirala operativno, već na konzervativni način, pri čemu je sukladno preporuci liječnika nosila punih 5 tjedana, longetu na desnoj ruci, a kasnije je u dva navrata u bjelovarskoj bolnici obavila fizikalnu terapiju, od po 2 tjedna ili 4 tjedna ukupno, te se nakon dovršetka liječenja i nakon 6 mjeseci bolovanja vratila na rad kod tuženika. Tužiteljica je navela da joj je njezin suprug pružao tzv. „tuđu pomoć“ oko pojedinih poslova koje nije mogla samostalno obavljati nakon štetnog događaja (primjerice, oko pranja kose i tuširanja, ali i u vezi kućanskih poslova, vezanih za kuhanje).

34. Iz pisanog nalaza i mišljenja medicinskog vještaka, Borisa Kirina proizlazi slijedeće:
- da je vještak utvrdio kako je tužiteljica u štetnom događaju kada se poskliznula i pala, od ozljeda zadobila nagnječenje desnog ručnog zgloba, napuknuće desne palčane kosti u području stiloida, bez pomaka i nagnječenje desnog lakta,
- da je tužiteljica provodila više kontrola u bjelovarskoj bolnici, da nije operativno tretirana, da je bila podvrgnuta više puta RTG pregledima, da je nosila imobilizaciju od 24. studenog 2023. godine i to podlaktičnom longetom uz imobilizaciju palca u umjerenoj abdukciji, koja imobilizacija je skinuta 15. prosinca 2023. godine,
- da je bila u dva navrata po fizijatru upućena na fizikalnu terapiju,
- da je vještak osobno pregledao tužiteljicu dana 18. lipnja 2026. godine, kojom prilikom je utvrdio da je desni ručni zglob tužiteljice bez edema, da su kretnje u desnom ručnom zglobu bezbolne i sa urednim opsegom pokreta, ali da je samo diskretno slabija GMS desne ruke,
- da nakon provedenog liječenja kod tužiteljice nisu zaostale nikakve trajne posljedice, zbog pretrpljenih ozljeda,
- da je u štetnom događaju tužiteljica pretrpjela primarni strah jakog intenziteta u trenutku ozljeđivanja, da je sekundarni strah srednjeg intenziteta potrajao kod tužiteljice 24 sata, a sekundarni strah slabog intenziteta, koji se manifestirao kao zabrinutost za ishod liječenja je potrajao slijedeća 3 tjedna,
- da nema u medicinskoj dokumentaciji tužiteljice podataka o nekim trajnim posljedicama pretrpljenog straha,
- da je prilikom ozljeđivanja i tijekom liječenja tužiteljica trpjela bolove koji su bili ukupno gledajući jakog intenziteta u trajanju od 3 dana, srednjeg intenziteta u trajanju od tjedan dana i slabog intenziteta u trajanju od 2 tjedna,
- da je tijekom liječenja tužiteljica bila izložena nelagodama kada je nosila imobilizaciju (od 20.11. do 15.12.2023.g.), te kada je išla na kontrolne preglede (8 puta) i na fizikalne terapije (20 puta),
- da kod tužiteljice nije zaostalo naruženje, kao posljedica štetnog događaja,
- da je tuđa pomoć nemedicinskog osoblja bila potrebna tužiteljici po 4 sata dnevno, kada je nosila imobilizaciju (od 20.11. do 15.12.2023.g.), kada je trebala mirovati i nije mogla koristiti desnu ruku, vezano za provođenje osobne higijene, spremanja hrane, svakodnevnih kućnih poslova, odlaska u nabavke i sl.

35. Niti jedna stranka nije imale neke konkretne primjedbe na vještački nalaz i mišljenje, a tužiteljica je posredstvom svog punomoćnika, po primitku vještačkog nalaza djelomično povukla tužbu, ostavši kod dijela do tada istaknutog zahtjeva u vezi naknade štete u vezi isplate iznosa od 1.567,87 Eura, sa zateznom kamatom i to sada samo po kriteriju straha (za koji kriterij potražuje 410,06 Eura), bolova (za koji kriterij potražuje 757,81 Eura) i „tuđe pomoći i njege“, po cijeni jednog sata tuđe pomoći od 3,32 Eura (a za što potražuje 400,00 Eura).

36. Obzirom da niti jedna stranka nije imala bilo kakvih primjedbi na vještački nalaz i mišljenje, sud je u cijelosti prihvatio taj nalaz i mišljenje vještaka, kao stručan i objektivan, utemeljen na medicinskoj dokumentaciji tužiteljice, osobnom pregledu tužiteljice od strane vještaka, ali i dugogodišnjem dvoznamenkastogodišnjem iskustvu vještačenja, vještaka Borisa Kirina.

37. Naime, kada se radi o dosudi pravične naknade neimovinske štete nastale tužiteljici, sud je morao imati u vidu ne samo Orijentacijske kriterije Vrhovnog suda RH kod utvrđivanja visine pravične novčane naknade nematerijalne štete, koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske objavio dana 29. studenog 2002. godine u kontekstu dosude pravične naknade u smislu tada važećeg čl. 200. Zakona o obveznim odnosima, nego i nove Orijentacijske kriterije toga suda, objavljene tijekom 2020. godine, nakon sjednica građanskog odjela toga suda, održanih dana 05. ožujka 2020. godine i 15. lipnja 2020. godine, formulirane kroz slijedeće pravno shvaćanje: "Mijenjaju se Orijentacijski kriteriji i iznosi za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete VSRH od 29. studenog 2002., br. Su-1331-VI/02 i 1372-11/02, u primjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01.), na način da se tada prihvaćeni iznosi naznačeni u novčanim jedinicama (kune) povećavaju za 50%. Navedeni kriteriji i tako povećani iznosi (za 50%) u primjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. - dalje: ZOO/05) kada sudovi odlučuju o visini pravične novčane naknade neimovinske štete u slučaju povrede prava osobnosti, primjenjivat će se i na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006. i stupanja na snagu ZOO/05."

38. Prema tome, a imajući u vidu sadržaj prihvaćenog vještačkog nalaza i mišljenja, sud po kriteriju tjelesnih bolova u smislu 1100. Zakona o obveznim odnosima (u daljnjem tekstu: ZOO), smatra adekvatnom pravičnu naknadu tužiteljici u cijelom konačno zatraženom iznosu od 757,81 Eura. Pri tome, valja naglasiti kako je tužiteljici samo i isključivo prema matematičkom pristupu, bilo potrebno priznati pravičnu naknadu u iznosu od 722,68 Eura, imajući u vidu navedene javno objavljene Orijentacijske kriterije VSRH, a u ovom slučaju je još zbog, po vještaku, više opisanih nelagoda i neugodnosti koje je tužiteljica trpjela vezano za nošenje imobilizacije, RTG obrade, odlazaka na više kontrola i na fizikalne terapije, tijekom liječenja, sud još dodao iznos od 35,13 Eura, do ukupno zatraženog iznosa po tom kriteriju.

39. Prema tome, sud smatra da je konačno zatraženi iznos od 757,81 Eura, pravična naknada za tužiteljicu po ovom kriteriju, cijeneći sve okolnosti slučaja, a ujedno odlučujući u granicama konačno istaknutog zahtjeva. Pri tome je sud, prije svega, ocijenio da povreda prava osobnosti na tjelesno zdravlje tužiteljice po ovom kriteriju, svakako opravdava dosudu pravične naknade u smislu čl. 1100.st.1. i 2. ZOO, te da se tom naknadom ne pogoduje težnjama tužiteljice, koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

40. Vezano za kriterij straha koji strah je temeljem prihvaćenog nalaza vještaka tužiteljica trpjela, a što je istaknuto u točci 34., obrazloženja ove odluke, sud smatra da je u opisanim okolnostima slučaja, sasvim primjeren i pravičan konačno utuženi novčani iznos od 410,06 Eura po ovom kriteriju, cijeneći baš sve okolnosti slučaja i vodeći računa o novim Orijentacijskim kriterijima VSRH iz 2020. godine, pa joj je ta svota i priznata na ime pravične naknade neimovinske štete po ovom kriteriju. U slučaju kriterija straha, kao i u slučaju tjelesnih bolova tužiteljice, sud je ocijenio da povreda prava osobnosti na duševno zdravlje tužiteljice po ovom kriteriju, bez ikakve dvojbe, opravdava dosudu pravične naknade u smislu čl. 1100.st.1. i 2. ZOO., te da se

tom naknadom ne pogoduje težnjama tužiteljice koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

41. Napokon, dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, koji se odnosio na naknadu imovinske štete po osnovi isključivo „tuđe pomoći“ nemedicinske osobe (koju je tužiteljici pružao suprug, a ne u vezi „tuđe pomoći i njege“, kako je to bilo zatraženo i početnim zahtjevom, ali i konačnim zahtjevom punomoćnika tužiteljice jer mnogi odvjetnici unatoč sadržaju vještačkih nalaza i mišljenja ne luče razliku između termina „tuđa pomoć medicinski nestručne osobe“ i termina „tuđa njega i pomoć medicinski stručne osobe“ – opaska suca) je u pravnom smislu bio utemeljen na čl. 1095. ZOO jer tko je odgovoran za narušenje zdravlja, dužan mu je nadoknaditi troškove liječenja, ali i druge potrebne troškove s tim u vezi, a upravo se u vezi tih drugih potrebnih troškova, ovdje radi, kada se govori o naknadi troškova za „tuđu pomoć“, koja je bila neophodna tužiteljici tijekom vremena kada je morala nositi navedenu langetu i kada je trebala mirovati, te se liječiti kod kuće nakon štetnog događaja, na temelju prihvaćenog nalaza i mišljenja medicinskog vještaka.

42. Sud je prihvatio kao istinit navod tužiteljice o tome da joj je muž pružao tuđu pomoć, te se očito u tom slučaju radilo o besplatnoj pomoći članu obitelji, no ta okolnost o tome da je pomoć bila besplatna ne utječe na pravo tužiteljice da od tuženika potražuje naknadu imovinske štete, po tom kriteriju tuđe pomoći. Prema tome, kako je ocijenjen osnovanim i taj zahtjev tužiteljice u vezi pravne osnove, valjalo je obračunati na temelju prihvaćenog vještačkog nalaza, opravdanu svotu koju treba dosuditi tužiteljici, kao pravičnu naknadu.

43. Naime, vezano za „tuđu pomoć“, koju je tužiteljica trebala prema prihvaćenom nalazu i mišljenju vještaka u razdoblju od 104 sati ukupno (ili u razdoblju od 20. studenog do 15. prosinca 2023. godine, po 4 sata dnevno), valja naglasiti da je tužiteljica posredstvom odvjetnika pojasnila u podnesku od 08. srpnja 2026. godine, koliko je potraživala točno po 1 satu tuđe pomoći, navevši da traži 3,32 Eura po satu tuđe pomoći, a što ovaj sud doista smatra objektivno primjerenom (čak, možda i ispodprosječnom) svotom, a ne nekom neumjerenom ili pretjerano visokom svotom. Naime, sud može prihvatiti da je iznos od 03,32 Eura, primjerena cijena za pruženi sat tuđe pomoći na području Stanića na kojem području tužiteljica ima prebivalište, obzirom na sudsku praksu i odluke koje su donesene u praksi sudova vezano za cijenu jednog sata tuđe pomoći.

44. Kako je taj konačno zatraženi novčani iznos od 03,32 Eura, za jedan sat tuđe pomoći, ocijenjen primjerenim u opisanim okolnostima slučaja, obzirom na mjesto pružanja tuđe pomoći tužiteljici, a matematički kada se pomnoži tih 03,32 Eura, sa ukupno potrebnih 104 sati tuđe pomoći, dolazi se do svote od 345,28 Eura, zahtjev tužiteljice po ovom osnovu je ocijenjen osnovanim samo do iznosa od 345,28 Eura i tužiteljici je upravo taj iznos dosuđen, na ime naknade imovinske štete u smislu čl. 1095.st.1.ZOO.

45. Cijeneći okolnost da je tužiteljica svojim konačnim tužbenim zahtjevom istaknutim u podnesku od 08. srpnja 2026. godine, potraživala zateznu kamatu u vezi tražbine po osnovi neimovinske štete od dana podnošenja tužbe, a po osnovi naknade

imovinske štete „od trenutka nastanka štete“ (sasvim nepotrebno navodeći u konačnom tužbenom zahtjevu da se radi o „zakonskoj“ zateznoj kamati, kakav termin „zakonska“, inače odredba čl. 29. ZOO, koja se u ovom slučaju primjenjuje, ne poznaje), tužiteljici je zatezna kamata u vezi svote od 345,28 Eura, dosuđena od dana donošenja ove presude jer upravo na takvu zateznu kamatu tužiteljica ima pravo u smislu čl. 29. i čl. 1086. ZOO. Naravno, iz izreke ove presude je izostavljen potpuno promašen navod tužiteljice „zakonska“, kada se radi o zateznoj kamati jer sud treba koristiti zakonske termine, a termin na koji upućuje čl. 29. ZOO, kada se radi o navedenom sporednom potraživanju stranke, upućuje samo i jedino na zateznu kamatu, a ne na nekakvu „zakonsku zateznu kamatu“, na koju je upućivala određena odredba pozitivnog propisa, koja se primjenjivala prije više od dvoznamenkastog broja godina. Pored toga iz izreke presude je ispušten neodređen termin „od trenutka nastanka štete“ (koji je očito odvjetnik tužiteljice prepisao iz čl. 1086. Zakona o obveznim odnosima, zaboravljajući da sud ne može zateznu kamatu dosuđivati opisnim riječima, nego ju treba dosuditi od točno određenog datuma – opaska suca), koji se sjetio odvjetnik tužiteljice napisati prilikom pisanja konačne novčane tražbine, vezano za zatraženu kamatu na dosuđeni iznos naknade imovinske štete.

46. Tužiteljici je u vezi dosuđene ukupne svote od 1.167,87 Eura po osnovi pravične novčane naknade neimovinske štete, zbog povrede prava osobnosti tužiteljice na tjelesno i duševno zdravlje i to po kriteriju bolova i straha, dosuđena zatezna kamata od dana podnošenja tužbe u smislu čl. 1103. Zakona o obveznim odnosima, obzirom da je šteta tužiteljici nastala prije podnošenja tužbe, a ne nakon podnošenja tužbe.

47. Vodeći računa o već iznesenoj činjenici da sud nije utvrdio da je tužiteljica tijekom ovog postupka u dva navrata povukla djelomično tužbu za razliku od ukupno dosuđenih iznosa od 1.167,87 Eura po osnovi naknade neimovinske štete i 345,28 Eura po osnovi naknade imovinske štete, do ukupno zatražene svote od 7.000,00 Eura, valjalo je u izreci ove odluke, odbiti kao neosnovan, preostali novčani zahtjev tužiteljice do ukupno zatraženog iznosa od 7.000,00 Eura, koliko je tužiteljica potraživala u trenutku podnošenja tužbe.

48. Odluka o parničnom trošku je donesena u smislu čl. 154.st.2. ZPP.

49. Naime, tuženik tijekom ovog parničnog postupka nije pristao na dva djelomična povlačenja tužbe, izvršena od strane tužiteljice, posredstvom odvjetnika tužiteljice, na koji način je tužiteljica svoj početni tužbeni odštetni zahtjev od 7.000,00 Eura, smanjila na konačno utuženi iznos od 1.567,87 Eura, pa je zbog toga uspjeh u ovoj parnici bilo nužno utvrditi u kontekstu tog početno utuženog iznosa i dosuđenog iznosa jer se nedvojbeno u ovom slučaju djelomičnog povlačenja tužbe do konačno utuženog iznosa radilo o uspjehu tuženika za taj povučeni dio novčane tražbine tužiteljice, odnosno u vezi istaknute visine zahtjeva. Da je kojim slučajem tuženik pristao na povlačenje tužbe u dva navrata, onda bi se procesnim rješenjima tijekom ove parnice utvrdilo da je tužba djelomično povučena, pa bi se sukladno zadnjoj rečenici čl. 154.st.2. ZPP, uspjeh stranaka u ovoj parnici mogao ocjenjivati prema visini konačno postavljenog zahtjeva tužitelja u odnosu na svotu koja mu je dosuđena ovom presudom.

50. Cijeneći okolnost da se i umješač na strani tuženika, protivio djelomičnom povlačenju tužbe tužiteljice, kada je tužiteljica nakon izvedenog dokaza medicinskim vještačenjem visnu svog zahtjeva smanjila na iznos od 1.567,87, te da ukupno dosuđeni iznos tužiteljici od 1.513,15 Eura, predstavlja samo 21,61% od tužbom tužiteljice ukupno zatraženog novčanog iznosa (od svote od 7.000,00 Eura), sud utvrđuje da je ukupan uspjeh tužiteljice u vezi visine istaknutog zahtjeva samo 21,61%, što implicira da je u vezi visine zahtjeva tužiteljice, tuženikov uspjeh u ovoj parnici čak 78,39%.

51. Vodeći računa o tome da je tuženik tijekom ove parnice osporavao i pravnu osnovu istaknutog zahtjeva tužiteljice, koji se odnosio na naknadu neimovinske i imovinske štete, te da je bio pravno osnovan zahtjev tužiteljice i u vezi naknade imovinske štete i u vezi naknade neimovinske štete (pri čemu je potpuno nebitno što tužiteljica nije uspjela sa svojim početnim zahtjevom po nekim kriterijima po kojima se odmjerava visina naknade neimovinske štete, poput naruženja ili smanjenja životne aktivnosti jer se pravična novčana naknada neimovinske štete dosuđuje u jedinstvenom iznosu, neovisno o tome koliko tužiteljici pripada po pojedinim kriterijima, a njezin zahtjev u vezi naknade neimovinske štete je ipak bio pravno osnovan), sud je u smislu zadnje rečenice čl. 154.st.2. ZPP, nedvojbeno kod utvrđivanja visine ukupnog omjera uspjeha stranaka u ovoj parnici, morao voditi računa i o uspjehu stranaka u ovom postupku u pogledu pravne osnove.

52. Kako je tužiteljica, obzirom na sve navedeno uspjela u ovoj parnici sa 100%-tnim uspjehom u pogledu pravne osnove, matematički je bilo jednostavno utvrditi ukupan uspjeh stranaka u ovoj parnici. Naime, ukupan uspjeh tužiteljice u ovome predmetu je iznosio 60,80 % (21,61 + 100 = 121,61:2=60,80), a ukupan uspjeh tuženika je iznosio 39,20% (78,39 + 0 = 78,39:2=39,20), pa kada se ovi ukupni uspjesi stranaka prebiju na način na koji to upućuje čl. 154.st.2. ZPP, očito je da je tuženik dužan tužiteljici nadoknaditi samo razmjeran dio opravdanih parničnih troškova od 21,60% (60,80 – 39,20 = 21,60).

53. Opravdan parnični trošak tužiteljice je bio odmjeren prema vrijednosti predmeta spora (koja je neovisno o početno nerealnom zahtjevu tužiteljice u iznosu od 7.000,00 Eura, do konačnog zahtjeva od 1.567,87 Eura, koji je bio približno realan dosuđenoj novčanoj svoti, uvijek bila u bodovnoj granici za Odvjetničkom tarifom propisane iznose od 1.327,01 Eura do 13.272,00 Eura, za koje je propisana puna naknada od 100 bodova po određenoj pravnoj radnji, na koju upućuje ta Odvjetnička tarifa), na temelju troškovnika odvjetnika tužiteljice, primjenom odredaba važeće Odvjetničke tarife.

54. Shodno tome, tužiteljici je od opravdanih troškova, priznat trošak:
- za sastav tužbe, od 200,00 Eura,
- za sastavljanje samo dvaju obrazloženih i dopuštenih podnesaka datiranih sa 01. listopadom 2025. godine, te 08. srpnjem 2026. godine (koje podneske odvjetnik tužiteljice iz samo njemu poznatog razloga, koji je teško dokučiti, tretira podnescima od 02. listopada 2025. godine i od 09. srpnja 2026. godine), od 400,00 Eura, ukupno ili po 200,00 Eura za svaki od tih podnesaka,

- za zastupanje tužiteljice na pripremnom ročištu održanom dana 10. listopada 2025. godine (koje ročište odvjetnik tužiteljice iz samo njemu poznatog razloga, koji je teško dokučiti, tretira održanim 10. prosinca 2025. godine), iznos od 200,00 Eura,
- za zastupanje tužiteljice na slijedeća dva ročišta održana dana 04. studenog 2025. godine, te 01. listopada 2026. godine, iznos od 400,00 Eura ukupno ili po 200,00 Eura, za svako od tih dvaju ročišta,
- po osnovi pripadajućeg poreza na dodanu vrijednost na navedene troškove, iznos od 300,00 Eura.

55. Kako od ovih gore navedenih opravdanih troškova u ukupnom iznosu od 1.500,00 Eura, 21,60 % (s kojim omjerom je tužiteljica uspjela u ovoj parnici, isključivo zbog nerealno visokog istaknutog početnog zahtjeva) predstavlja iznos od 324,00 Eura, taj iznos je valjalo dosuditi tužiteljici po osnovi naknade parničnog troška razmjerno uspjehu u ovoj parnici.

56. Međutim, obzirom da je tužiteljica financirala troškove medicinskog vještačenja u ovoj parnici, koji su iznosili 340,00 Eura, ukupno (ta svota je dosuđena medicinskom vještaku Borisu Kirinu), cijeli taj iznos je valjalo priznati tužiteljici, kao opravdan parnični trošak, neovisno o omjeru uspjeha stranaka u ovoj parnici, sukladno sudskoj praksi, a vodeći računa o tome da je taj materijalni trošak bio nužan za razrješenje spornih odlučnih činjenica od kojih je ovisilo donošenje ove presude. Obzirom da je tužiteljica za vještačenje platila predujam od 400,00 Eura, a utrošen je iznos od 340,00 Eura, tužiteljici će se vratiti razlika od 60,00 Eura, nakon što sudu u kraćem roku dostavi podatak o broju svog tekućeg računa, koji ima otvoren kod neke banke.

57. Zbog toga je tužiteljici dosuđen ukupan iznos od 664,00 Eura u vezi naknade razmjernog dijela parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici, pri čemu ova odluke ne sadrži odluku o zahtjevu tužiteljice koji se odnosi na prisustvovanje ročištu, njezinog punomoćnika, na kojem će biti objavljena ova odluka i pripadajući porez na taj trošak jer je u vrijeme izrade ove odluke, posve neizvjesno hoće li uopće odvjetnik tužiteljice iz Zagreba (ili njegov pripravnik) pristupiti u Bjelovar, na ročište na kojem će presuda biti objavljena. Naime, nakon održavanja tog ročišta će se odlučiti o tom zahtjevu tužiteljice, posebnim rješenjem, ako tužiteljica bude zastupana na tom ročištu od strane punomoćnika.

58. Preostali zahtjev tužiteljice u vezi naknade parničnih troškova do ukupno zatraženog iznosa od 2.962,50 Eura je odbijen kao neosnovan.

59. U tom smislu valja naglasiti da nisu ocijenjeni opravdanim troškovima sukladno čl. 155. ZPP, troškovi tužiteljice za sastavljanje podnesaka tužiteljice datiranih sa 10. listopadom 2025. godine (kojim je tužiteljica u jednoj rečenici, bez ikakvog obrazloženja, djelomično povukla tužbu za iznos od 370,00 Eura, navevši da „smanjuje svoj tužbeni zahtjev“), 20. listopada 2025. godine – kojeg odvjetnik tužiteljice iz posve nerazumljivih razloga tretira podneskom od 21.10.2025.g.(kojim podneskom je tužiteljice samo na zahtjev suda, dopunila tužbu i dokazne prijedloge, premda je to trebalo biti učinjeno još podnesenom tužbom, vezano za dostavu kompletne medicinske dokumentacije tužiteljice, pojašnjenje kad već povlači djelomično tužbu u vezi kojeg ili kojih je sve potraživanja tužba povučena, ali i za dopunu dokaznog

prijedloga u vezi pribavljanja određenih podataka vezanih za cijenu sata tuđe pomoći i njege, koja je bila utužena), 27. listopada 2025. godine - kojeg odvjetnik tužiteljice iz posve nerazumljivih razloga tretira podneskom od 28.10.2025.g.(kojim podneskom je bez ikakvog zahtjeva upućenog sudu za dopuštenje u smislu čl. 299.a st.2. ZPP, odvjetnik tužiteljice, samoinicijativno i bez odobrenja suda, dostavio podnesak kojim se tužiteljica očituje na tuženikovo protivljenje djelomičnom povlačenju tužbe, posve neosnovano navodeći da se tužba može povući, odnosno smanjiti tužbeni zahtjev bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje jer je u ovom slučaju tužiteljica djelomično povukla tužbu, baš nakon što se tuženik već upustio u raspravljanje o tužbenom zahtjevu iz tužbe), 05. studeni 2025. godine - kojeg odvjetnik tužiteljice iz posve nerazumljivih razloga tretira podneskom od 06.11.2025.g.(kojim podneskom je bez ikakve potrebe ili opravdanog razloga, tužiteljica obavijestila sud o plaćanju zatraženog predujma i potom potraživala svojim troškovnikom naknadu troška za sastavljanje tog podneska, premda sud nije od nje tražio da se sud o tome posebno obavještava jer računovodstvo suda uvijek po plaćanju takvog predujma za vještačenje, po službenoj dužnosti obavijesti sud o tome tko je i kada, odnosno u kojem iznosu platio predujam u vezi konkretnog predmeta), te za podnesak od 22. rujna 2026. godine, kojim je tužiteljica potpuno neosnovano pokušala uvjeriti sud i predmetnog suca koji već više od 20 godina, obavlja svoju sudačku dužnost u području građanskog sudovanja, da u konkretnom slučaju tužiteljica nije djelomično povukla tužbu, te da je samo „precizirala tužbeni zahtjev u skladu s činjenicama iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka“. Kako nisu ocijenjeni opravdanim navedeni parnični troškovi tužiteljice, isti joj nisu niti priznati, već je odbijen, kao neosnovan zahtjev tužiteljice u vezi tih troškova, odnosno u vezi troškova za sastav navedenih podnesaka.

60. U situaciji kada je tuženik ipak izgubio ovu parnicu, te kada mu tužiteljica nije dužna nadoknaditi bilo kakve parnične troškove, tužiteljica nije dužna nadoknaditi niti umješaču na strani tuženika parnične troškove, zbog čega su odbijeni kao neosnovani zahtjevi tuženika i umješača za naknadom parničnih troškova.

U Bjelovaru, 29. listopada 2026. godine.

Sudac
Sanjin Milošević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano u tri primjerka u roku od 15 dana, računajući od dana 30. listopada 2026. godine, a putem ovoga suda.

SANJIN MILOŠEVIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T07:56:39 (UTC:2026-10-29T06:56:39Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 6c09f4f0-0f57-4783-a900-2077c3391d08

Općinski sud u Bjelovaru

Broj zapisa: **9-3088f-55ed8**

Kontrolni broj: **0d1c0-165ce-067a2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.